

polizq3Epsilon

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Mihai Dan Pavelescu



robert
charles
wilson

cronoliții

Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu



nolizq3Epsilon

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Design:

Ionuț Bănuță
Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor:

Ioana Dumitrescu

Corectură:

Roxana Samoilescu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**WILSON, ROBERT CHARLES****Cronoliții** / Robert Charles Wilson ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. -

București : Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-652-6

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Titlul original: The Chronoliths

Autor: Robert Charles Wilson

Copyright © 2001 Robert Charles Wilson

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta edițieC. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-652-6

partea întâi
sosirea cronoliților

unu

Apărând cu motocicletă lui Daimler veche pe nisipul bătătorit al plajei de dinapoia pavilionului de dans Haat Thai, Hitch Paley a fost cel care m-a invitat să fiu martor la sfârșitul unei epoci. Epoca mea și a lumii. Dar nu-l învinuiesc pe Hitch.

Nu există coincidențe. Știi asta acum.

Surâdea larg când s-a apropiat, ceea ce în cazul lui era de obicei un semn rău prevestitor. Purta uniformă de „american în Thailanda“ la modă în acea ultimă vară normală: șort militar și sandale tip Ioan Botezătorul, tricou kaki cu câteva numere mai larg și bentiță înflorată din spandex. Era un bărbat voinic, un fost pușcaș marin care adoptase stilul de viață al localnicilor, bărbos și cu un pântec tot mai proeminent. Arăta formidabil în ciuda hainelor și, mai rău, arăta pus pe rele.

Știam că-și petrecuse noaptea în pavilionul petrecerilor, mâncând prăjiturelele aromate cu hașiș cu care îl hrănise o funcționară din corpul diplomatic german, căreia el îi răspunsese cu același gest, până ce femeia a ieșit cu el la ora fluxului, pentru a admira mai îndeaproape razele lunii reflectate în apă. N-ar fi trebuit să fie treaz la ora aceasta, și cu atât mai puțin voios.

Nici eu n-ar fi trebuit să fiu treaz.

După câteva ore petrecute în jurul focului în aer liber, mă întorsesem acasă la Janice, dar nu m-am culcat.

Kaitlin răcise și Janice își petrecuse seara, alternând între doftoricirea fiicei noastre și lupta împotriva unei invazii de gândaci de mărimea degetului care populaseră interstițiile calde și unsuroase ale aragazului. Ținând seama de asta, de noaptea fierbinte și de tensiunea deja existentă între noi, cearta noastră până în zori a fost probabil inevitabilă.

De aceea nici Hitch, nici eu nu eram proaspeți, sau poate că nici măcar nu gândeam limpede, deși soarele dimineții mi-a smuls o falsă vioiciune, convingerea că o lume atât de viu iluminată trebuia să fie în același timp lipsită de pericole și eternă. Razele soarelui străluceau pe apele inerte ale golfului, conturau slupurile pescarilor ca punctele de pe un ecran radar și promiteau încă o după-amiază senină. Plaja era lată și netedă ca o autostradă, un drum către o destinație nenumită și perfectă.

— Ai auzit zgomotul ăla de azi-noapte? a întrebat Hitch, începându-și conversația așa cum făcea de obicei, fără preambul, de parcă abia ne despărțiserăm. ăla, ca un jet militar?

Îl auzisem, da. Îl auzisem cam pe la ora 4 dimineața, la scurt timp după ce Janice plecase furioasă la culcare. Kaitlin adormise în cele din urmă și eu stăteam singur la masa din bucătărie a cărei tăblie era presărată de arsuri, în fața unei cești de cafea amară. Radioul era fixat pe un post american de jazz, cu sonorul redus la nivelul unui murmur politicos.

Transmisiunea devenise neclară și stranie preț de jumătate de minut. Se auzise un bubuit ca de tunet, urmat de o suită de ecouri reverberante („jetul militar“ al lui Hitch), iar la puțin timp după aceea o briză neașteptat de rece zăngănise de fereastră ghivecele cu buganvilea ale

lui Janice. Jaluzelele se îndepărtaseră și se apropiaseră de geam într-un salut lin; ușa dormitorului lui Kaitlin se deschisese de la sine și fetița se răsucise în pătuțul protejat cu plasă și scosese un sunet slab și nefericit, dar nu se trezise.

Nu chiar un avion cu reacție al marinei militare, însă putuse fi tunetul verii, o furtună nou-născută sau muribundă, care mormăia pentru sine deasupra Golfului Bengal. Nu tocmai neobișnuit în perioada aceasta a anului.

— Niște bucătari s-au oprit la Duc azi-dimineață și ne-au cumpărat toată gheața, a spus Hitch. Mergeau la dașa unui bogătan. Au spus că de-a lungul drumului de pe deal s-a-ntâmplat ceva serios — artificii sau artilerie. Au văzut copaci smulși din rădăcini. Vrei să mergem să aruncăm o privire, Scotty?

— Ce mi-e una, ce mi-e alta, am zis.

— Poftim?

— Asta înseamnă da.

A fost o decizie care avea să-mi schimbe ireparabil viața și am luat-o dintr-o toană. Îl învinovățesc pentru asta pe Frank Edwards.

Frank Edwards a fost un spicher radiofonic care a trăit în Pittsburgh în secolul trecut. El a compilat un volum cu minuni așa-zis veritabile (*Mai stranii decât știința*, 1959), care conținea mituri durabile, de felul Misterului lui Kaspar Hauser și „nava spațială“ care explodase în anul 1910 deasupra Tunguskăi, în Siberia. Cartea aceea și cele câteva continuări ale ei au fost puse la loc de cinste în

locuința noastră pe când eram îndeajuns de naiv pentru a privi cu seriozitate asemenea lucruri. Exemplarul din *Mai stranii decât știința* pe care mi-l dăruise tata provenea din returnările ponosite ale unei librării și-l terminasem — la vârsta de zece ani — în trei ședințe de lectură prelungite până noaptea târziu. Presupun că tata îl considerase genul de material care ar fi putut stimula imaginația unui băiat. În cazul acela avusese dreptate. Tunguska se afla de cealaltă parte a lumii față de complexul rezidențial îngrădit din Baltimore în care Charles Carter Walden își adusese nevasta cu tulburări mintale și unicul lor copil.

În decursul timpului am depășit obiceiul de a crede în astfel de lucruri, totuși cuvântul „straniu“ devenise un talisman personal. Stranie era forma vieții mele. Stranie era decizia de a rămâne în Thailanda după expirarea contractelor. Stranii erau zilele acestea lungi și nopțile drogate de pe plajele de la Chumphon, Ko Samui, Phuket; stranii ca geometria spiralată a templelor budiste antice.

Poate că Hitch avea dreptate. Poate că o minune sumbră aterizase pe dealuri. Mai degrabă fusese un incendiu forestier sau un schimb de focuri între narcomani, totuși Hitch a adăugat că bucătarii vorbeau despre „ceva din spațiul cosmic“... și cine eram eu să-i contrazic? Mă simțeam febril după noaptea de nesomn și mă aștepta perspectiva altei zile pustii în care să înfrunt lamentările lui Janice. Și nu mă încânta această perspectivă. Așa că am suit înapoia lui Hitch pe Daimler, dă-le-n mă-sa de urmări!, și ne-am îndepărtat de coastă într-un nor de gaze albastrii de eșapament. Nu m-am oprit s-o anunț pe Janice că plecam. Mă îndoiam că ar fi fost interesată; oricum aveam să mă întorc până la căderea nopții.

Mulți americani dispăruseră în zilele acelea în

Chumphon și Satun, răpiți pentru recompense, uciși pentru sume infime sau recrutați drept cărăuși de heroină. Eram îndeajuns de tânăr ca să nu-mi pese.

Am trecut de Phat Duc, baraca în care se presupunea că Hitch vindea momeli pentru pescuit, dar unde derula de fapt un comerț prosper cu marijuana locală pentru mulțimea de petrecăreți, și am cotit pe noua șosea de pe coastă. Traficul nu era intens, doar câteva trailere cu remorci care veneau de la fermele piscicole C-Pro, microbuze și *songthaew*-uri împodobite ca niște care alegorice, autobuze pentru turiști. Hitch conducea cu verva și nepăsarea localnicilor, ceea ce transforma călătoria într-un exercițiu util pentru controlul vezicii urinare. Totuși curentul de aer umed era răcoritor, mai ales când am pătruns pe șoseaua secundară spre interiorul uscatului, iar ziua era abia la început și avea o încărcătură miraculoasă.

Dincolo de coastă, Chumphon este o regiune muntoasă. După ce am cotit către interior, șoseaua parcă ne aparținea, până ce o unitate de polițiști de frontieră a vuit pe lângă noi, ridicând în urmă o grindină de prundiș. Era limpede că se întâmplase ceva. Ne-am oprit atât cât Hitch să se ușureze în *hawng nam* a unei benzinării, timp în care mi-am reglat radioul portabil pe postul de limbă engleză care emitea tocmai de la Bangkok. Melodii din topurile americane și britanice, dar niciun cuvânt despre marțieni. Totuși pe când Hitch se întorcea cu pas legănat de la pisoar, un detașament de soldați din Armata Regală Thailandeză a trecut în viteză pe lângă noi în trei transportoare și cinci-șase Humvee vechi și zgometoase,

care mergeau în direcția în care se îndreptase și poliția locală. Hitch m-a privit, iar eu i-am întors privirea.

— Scoate aparatul foto din geantă, a spus el, însă de data aceasta n-a mai zâmbit.

Și-a șters palmele de șort.

În fața noastră o coloană luminoasă de ceață sau fum se ridica din dealurile neregulate.

Ceea ce nu știam era că fiica mea Kaitlin, în vârstă de cinci ani, se trezise din moțăiala matinală cu febră mare și că Janice irosise douăzeci de minute prețioase încercând să dea de urma mea înainte de a renunța și a o duce pe Kait la clinica fără plată.

Medicul de acolo era un canadian venit în Chumphon încă din 2002 care pusese pe roate o clinică destul de modernă cu fonduri donate de un departament al Organizației Mondiale a Sănătății. Doctor Dexter, așa-l numeau oamenii plajei. Cel la care te duceai când aveai sifilis sau paraziți intestinali. Până o examinase pe Kaitlin, febra ei ajunsese la 40,5 și starea de luciditate îi era alterată.

Bineînțeles, Janice era disperată. Probabil că se temuse de tot ce putea fi mai rău: encefalita japoneză, despre care citiserăm toți în ziare în anul acela, sau febra dengue, care omorâse atâția oameni în Myanmar. Doctorul Dexter diagnosticase o gripă obișnuită (încă din luna martie se răspândise ca o molimă prin Phuket și Ko Samui) și-i făcuse imediat injecții antivirale.

Janice rămăsese în sala de așteptare a clinicii și încercase periodic să-mi telefoneze. Însă eu îmi lăsasem

telefonul într-o raniță, pe un raft din casa închiriată. Ar fi încercat să dea de Hitch, poate, dar Hitch nu avea încredere în comunicațiile necriptate; el avea un dispozitiv GPS și o busolă, despre care considera că erau mai mult decât suficiente pentru orice bărbat cu adevărat puternic.

Când am întrezărit prima dată columna printr-o lizie-ră, am crezut că era *chedi* al unui wat îndepărtat, unul dintre templele budiste risipite prin Asia de Sud-Est. În orice enciclopedie puteți găsi fotografiile ale lui Angkor Wat, de pildă. L-ați recunoaște dacă l-ați zări: turnuri relicvarii din piatră ce par bizar de organice, ca și cum un trol enorm și-ar fi lăsat osemintele să se fosilizeze în junglă.

Dar acest *chedi* — și am văzut tot mai mult din el pe măsură ce suiam pe serpentinele de pe o coamă lungă — avea atât forma, cât și culoarea greșite.

Când am ajuns în vârful coamei, am dat peste o barieră a poliției regale thailandeze, echipaje ale poliției de frontieră și o sumedenie de bărbați înarmați în SUV-uri ciuruite de rugină. Nu lăseau nicio mașină să treacă mai departe. Patru soldați aveau armele ațintite asupra unui *songthaew* Hyundai vechi, ticsit cu găini care cotcodăceau. Polițiștii de frontieră arătau foarte tineri și în același timp foarte ostili, îmbrăcați în kaki, purtând ochelari de aviator și ținându-și armele sub unghiuri alarmante. Nu doream să intru în conflict cu ei și i-am spus-o lui Hitch.

Nu știu dacă m-a auzit. Atenția îi era fixată asupra monumentului — acesta este cuvântul pe care-l voi utiliza deocamdată — din depărtare.

Acum îl puteam vedea mai limpede. Se ridica pe o terasă mai înaltă a dealului și era parțial ocultat de un nimb de ceață. Deoarece în imediata lui apropiere nu exista niciun punct de referință vizibil, era dificil să-i evaluez mărimea, dar am estimat că trebuia să fie înalt de minimum o sută de metri.

În ignoranța noastră, l-am fi putut confunda cu o navă spațială sau cu o armă, însă adevărul este că l-am recunoscut ca fiind un monument imediat ce l-am văzut clar. Închipuiți-vă Monumentul lui Washington trunchiat, construit din sticlă albastră precum cerul și cu toate muchiile lin rotunjite. Nu puteam ghici cine îl făcuse sau cum ajunsese aici — aparent într-o singură noapte -, dar în ciuda stranietății sale, părea că fusese creat în mod evident de oameni, iar oamenii fac asemenea lucruri cu un singur scop: să se anunțe, să-și declare prezența și să-și etaleze puterea. Simpla sa prezență aici era amețitor de stranie, totuși nu i se putea contesta materialitatea — greutatea, mărimea, absurditatea stupefiantă.

Apoi pâcla s-a mai îndesit și ne-a ocultat vederea.

Doi bărbați în uniforme au venit spre noi, cu mers legănat și posomorâți.

— După cum se pare, a spus Hitch — și accentul lui sudist târăgănat a sunat ușor prea leneș, ținând seama de circumstanțe —, nu peste mult timp vom avea pe capul nostru găozari din SUA și ONU, plus altă grămadă de căcați de polițai de frontieră.

Un elicopter fără însemne, dar vădit militar, dădea deja ocoluri terasei, iar curentul de aer descendent pe care-l producea învolbura ceața de la sol.

— Așadar ne-ntoarcem, am zis eu.

Hitch a făcut o singură fotografie, după care a ascuns aparatul.

— Nu-i nevoie. Pe dealul ăsta suie o cărare a contra-bandiștilor. Pornește din șosea, la vreun kilometru mai în spate. Puțini știu despre ea.

A rânjit din nou.

Cred că i-am răspuns la zâmbet. Reconsiderările soseau multe și repede, însă îl cunoșteam pe Hitch și știam că nu putea fi convins să se răzgândească. Știam de asemenea că nu doream să fiu lăsat pe jos la bariera aceea. El a întors motocicleta și i-am lăsat pe polițaii thailandezi încruntându-se în urma eșapamentului nostru.

Era probabil ora două sau trei după-amiază, cam în același timp când din urechea stângă a lui Kaitlin a început să curgă puroi cu sânge.

Am urcat pe cărarea contrabandiștilor pe cât de departe ne-a putut duce Daimlerul, apoi am ascuns motocicleta într-un desiș și am continuat pe jos vreo cinci sute de metri.

Poteca era accidentată, preconizată pentru camuflare maximă, dar nu pentru confort maxim. Un teren cam greu de vândut pentru dezvoltare imobiliară, a apreciat Hitch. El avusese bocanci de alpinist în geanta de șa a Daimlerului, însă eu trebuia să mă descurc cu mocasinii și mă îngrijorau șerpii și insectele.

Dacă am fi mers suficient de departe pe cărare, am fi ajuns fără îndoială la vreo ascunzătoare pentru droguri, la un laborator de preparare, poate chiar la granița birmaneză, dar după douăzeci de minute am ajuns atât de

aproape de monument pe cât ne-a păsat să ajungem... pe cât de aproape *am putut* să ajungem.

La mai puțin de o mie de metri de el.

Nu am fost primii care să-l vadă din proximitatea aceea. La urma urmelor, blocase o șosea și fusese acolo de minimum douăsprezece ore, presupunând că zgomotul „jetului militar“ din noaptea trecută marcase de fapt sosirea artefactului.

Însă am fost printre primii.

Hitch s-a oprit lângă copacii căzuți. Pădurea — în majoritate pini și bambuși sălbatici — se prăbușise aici într-o configurație radială în jurul bazei monumentului, iar distrugerile șterseseră orice urmă a potecii. Pini fuseseră răsturnați în mod clar de o undă de șoc, dar nu arseseră. Dimpotrivă. Frunzele bambușilor dezlăcinate erau încă verzi și abia începuseră să se veștejească în arșița după-amiezii. Totul de aici — copacii, cărarea, solul în sine — era evident rece. Ba chiar *înghețat*, dacă atingeai cu mâna arborii prăbușiți. Hitch mi-a atras atenția asupra acestui detaliu. Eu îmi dezlipeam cu greu ochii de la monument în sine.

Dacă aș fi știut ce va urma, poate că senzația aceea de venerație mi-ar fi fost temperată. Aceasta era — în lumina celor ce au urmat — o minune relativ minoră. Tot ce am știut atunci era că dădusem peste un eveniment de o stranietate mai mare decât orice ar fi dezvăluit Frank Edwards în numerele vechi din *Pittsburgh Press* și că sentimentul pe care îl trăiam era teamă amestecată cu exaltare amețitoare.

Monumentul. Nu era, în primul rând, o *statuie*; mai exact, nu era reprezentarea unui om sau a unui animal. Era o columnă cu patru laturi plane care se ridicau,

apropiindu-se, spre un apex neted, conic. Materialul din care era făcută sugera sticla, dar la o scară imposibilă, ridicolă. Era albastru: albastrul profund și impenetrabil al unui iezer, în același timp pașnic și cumva amenințător. Nu era transparent, totuși transmitea sugestia translucidității. Partea pe care o vedeam noi — cea nordică — era presărată cu petice albe. Și am înțeles, uluit, că era gheață, care sublima lent sub lumina zilei umede. Pădurea distrusă de la baza sa era jilavă de ceață, iar locul unde monumentul atingea solul era invizibil sub mormane de zăpadă care se topeau.

Gheața și valurile de aer nefiresc de rece care soseau dinspre pădurea dezrădăcinată confereau mister scenei. Mi-am imaginat obeliscul ridicându-se ca un imens cristal de turmalină dintr-un ghețar subteran... dar astfel de lucruri se petrec doar în vise. I-am spus asta lui Hitch.

— Atunci om fi în Țara Viselor, Scotty. Sau poate în Oz.

Alt elicopter a apărut de după deal, survolând prea jos ca să ne simțim în largul nostru. Am îngenuncheat printre pinii doborâți și le-am simțit aroma puternică în aerul rece. După ce aparatul a dispărut dincolo de deal, Hitch m-a atins pe umăr:

— Ai văzut destul?

Am încuviințat din cap. În mod clar, nu era înțelept să mai rămânem, deși o părticică încăpățânată din mine dorea să mai zăbovească până ce monumentul căpăta sens, să restabilească puțin echilibrul mintal din adâncul obiectului albastru ca gheața.

— Hitch, am rostit.

— Da?

— Acolo jos, pe el... nu ți se pare ca o *scriere*?

A mijit ochii și a mai privit o dată cu atenție. A făcut o ultimă fotografie.

— Pot fi niște litere. În niciun caz în engleză. Suntem prea departe ca să le disting și n-o să ne apropiem.

Stătuserăm deja prea mult.

De la Janice am aflat mai târziu — mult mai târziu — următoarele:

Până la ora 15, mass-media din Bangkok obținuse imagini video ale monumentului filmate de un turist american. Până la ora 16, jumătate din cei tolăniți ca șopârlele pe plajele din provincia Chumphon porniseră să vadă cu propriii ochi minunea aceea și fuseseră întorși în masă de la barierele ridicate de poliție pe șosea. Fuseseră notificate ambasade; presa internațională începuse să ridice capul și să-i acorde atenție.

Janice rămăsese cu Kaitlin în clinică. În acele momente, Kaitlin țipa de durere, în ciuda calmantelor și a antiinflamatorilor doctorului Dexter. El o examinase pentru a doua oară și-i spusese lui Janice că fiica noastră se alesese cu o infecție bacteriologică a urechii, care necroza rapid, posibil în urma scăldatului în mare. El însuși anunțase de aproape o lună niveluri ridicate de *e.coli* și o grămadă de alți microbi, dar oficialitățile sanitare nu întreprinseseră nicio acțiune, poate din cauza faptului că fermele piscicole C-Pro erau îngrijorate în privința licențelor lor pentru export și interveniseră într-un fel sau altul pe lângă autorități.

Îi administrase o doză masivă de fluorochinolone și telefonase la ambasada din Bangkok. Ambasada trimisese

un elicopter-ambulanță și-i pregătise lui Kait un pat în spitalul american.

Janice nu dorise să plece fără mine. Telefonase în mod repetat la casa închiriată și, neavând niciun succes, sunase la proprietarul nostru și la câțiva prieteni. Toți își exprimaseră empatia față de cele întâmplate, dar nu mă văzuseră recent.

Doctorul Dexter o sedase pe Kaitlin, în timp ce Janice se grăbise acasă pentru a strânge câteva lucruri. Când revenise la clinică, elicopterul-ambulanță aștepta deja.

Ea îi spusese doctorului Dexter că voi putea fi contactat cu certitudine înainte de înserare, probabil jos, la pavilionul petrecerilor. Dacă stabileam legătura, el avea să-mi dea numărul de telefon al spitalului și puteam aranja să găesc un mijloc de transport până acolo.

După aceea elicopterul decolase. Janice luase ea însăși un sedativ, în vreme ce trei paramedici pompau mai multe antibiotice de spectru larg în sângele lui Kait.

În mod sigur atinseseră o altitudine considerabilă deasupra golfului și Janice trebuie să fi văzut din văzduh cauza evenimentelor: columna de cristal tronând ca o întrebare insolubilă deasupra poalelor verde-luxuriant ale dealurilor.

Am ieșit de pe cărarea contrabandiștilor direct în brațele poliției militare thailandeze.

Hitch a avut o tentativă curajoasă de a întoarce Daimlerul și a o șterge din fața belezelor, dar nu aveam încotro merge, decât înapoi pe poteca înfundată. Când

un glonț a ridicat praful lângă roata din față, a frânat și a oprit motorul.

Soldații ne-au silit să îngenunchem cu mâinile la ceafă. Unul dintre ei s-a apropiat și a lipit țeava pistolului de tâmpla lui Hitch, apoi de tâmpla mea. A spus ceva ce n-am putut traduce; camarazii lui au râs.

După câteva minute ne aflam într-un camion militar, sub paza a patru bărbați înarmați care nu vorbeau sau pretextau că nu vorbesc engleza. M-am întrebat ce avea Hitch asupra lui și dacă devenisem complice sau participant inocent la un delict major de contrabandă. Nimeni n-a pomenit însă ceva despre droguri. De fapt nimeni n-a spus absolut nimic, nici chiar când camionul s-a zdruncinat și a pornit.

Am întrebat politicos unde mergeam. Soldatul cel mai apropiat — un adolescent știrb, atât de slab încât i se vedeau coastele — a strâns din umeri și a fluturat spre mine patul armei într-un gest neglijent de amenințare.

I-au luat aparatul de fotografiat lui Hitch. Nu l-a mai recuperat niciodată. Nici motocicletă, dacă tot veni vorba. Armata era eficientă în asemenea privințe.

Am mers cu camionul acela aproape optsprezece ore și am petrecut noaptea următoare într-o închisoare din Bangkok, în celule separate și fără privilegii de comunicare. Ulterior am aflat că o echipă americană de evaluare a pericolelor dorea să ne „chestioneze“ (adică, interogheze) înainte de a discuta cu presa, așa încât am rămas în celulele noastre de izolare dotate cu găleți pe post de toaletă, în timp ce de cealaltă parte a lumii bărbați bine îmbrăcați

rezervau locuri în curse aeriene către aeroportul Don Muang. Lucrurile acestea durează.

Soția și copilul meu se aflau la mai puțin de opt kilometri depărtare în spitalul ambasadei, dar eu n-o știam și nici Janice n-o știa.

Kaitlin a sângerat din ureche până în zori.

Al doilea diagnostic al doctorului Dexter fusese corect. Kaitlin se infectase cu o bacterie periculoasă, rezistentă la un spectru larg de medicamente, care-i dizolvase membrana timpanului atât de puternic — mi-a explicat un medic –, încât parcă îi fusese turnat acid în ureche. Oscioarele și țesutul nervos din jur fuseseră de asemenea afectate cât timp multiplele doze de fluorochinolone luptaseră împotriva infecției. Până în seara următoare, două lucruri au fost clare.

Primul: viața lui Kaitlin nu mai era în pericol.

Al doilea: ea nu avea să mai audă niciodată cu urechea stângă. Urechea dreaptă avea să păstreze parțial funcția auzului, însă urma să necesite proteză auditivă.

Sau poate că ar trebui să spun că trei lucruri au devenit clare. Fiindcă lui Janice i-a fost perfect limpede până la apusul soarelui că absența mea era total nejustificabilă și că nu era pregătită să mă ierte pentru acest cel mai recent lapsus de judecată adultă. Nu de data aceasta... decât poate dacă leșul mi-ar fi fost adus de valuri pe plajă, dar poate nici atunci.

Interogatoriul s-a desfășurat în felul următor.

Trei bărbați politicoși au sosit la închisoare și s-au scuzat pocăiți pentru condițiile în care eram ținuți. Ei